(D)

התוספות], ה) ל"ל מערבין. ל"ק, ו) נ"א נתערבו, ו) ל"ל אין

מערבין יין דחיישינן כו'. נ"ק, מ) נ"ל אבל אין מערבין היינו

בשלא הוקטר סולמן ושמנן והס"ד ואח"כ ד"ה לימד על

ידש כלומר דלימד דודח זה מה

טבש כנותר דניתר בזכח ה מה שלח לימד בכל הזבחים דאע״פ שמנחחו כפולה וכו' וג' לוגין שמן הס״ד. ז״ק ונ״א אלו ב' הדבורים אע״פ כו' לא היו

כו׳ שייכים להמשנה, ט) נ״א

אפילו, י) לעיל טו :, כ) במדבר כט, ל) תוספתא מנחות פ״ו

ה"ז, מ) לעיל כג., ג) ויקרא

ע) גי' ל"ק וקשה דהכי תנן

תורה אור השלם

1. וִהַקְטִירוֹ הַכֹּהֵן הַמִּזְבַּחָה

2. ומנחתו שני עשרנים

סֶלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן אִשֶּׁה לְיָיָ רַיִח נִיחֹחַ ונִסְכּה יַיִּן רְבִיעַת הַהִּיּוֹן: ויקרא כג יג רְבִיעַת הַהִּיוֹן: ויקרא כג יג

הגהות הב"ח

(6) רש"י ד״ה מכלל וכו׳קשיא לדוכתיה דקתני שלח:

גליון הש"ם

לחם אשה ליי:

כג. ם) תוספתה שם פ״י

יה א מיי' פ"י מהלכות ממידין ומוספין הל' טו ימ ב מיי שם הלכח יו:

ב ג מיי שם הלכח יו:

ב ג מיי פ"ב מהלכות

מעס"ק הלכה ה:

בא ד ה מיי פ"י מהל

בא ד ה מיי עם הלי טו תמידין ומוספין הלי טו ופ"א מהלכות ק"פ הלכה ו: בב ו מיי פ"י מהלי תמידין ב ו מייי פ"י מהל' חמי ומוספין הלכה יח [כ]: ז [מיי' פ"ה מהל' מחום כפרה הל"ב]:

רבינו גרשום

של היום בנסכי אותו של אמש כדאמרן מביא אדם זבחו היום ונסכיו למחר: אבל איז מערביז וכו׳ משום אבל אין מערבין וכר: משום
ההללו בלילתן עבה והללו
בלילתן רכה: אע"פ
שמנחתו כפולה כדכתיב
ומנחתו שני עשרונים סלת:
שלא יערב חלבים ה"ה הכי
לא יערב נסכים: אמר ה" יוחנן לא תימא דמתניתין . מערבין לכתחלה קאמר אלא אם נתערבו קאמר והכי . קאמר אם נתערבו נסכי פרים , בנסכי פרים הואיל והתחילו בנסכי פרים הואיל והתחילו לערב מערבין נמי בנסכי אילים אי הכי דקתני ואין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים ואפילו נתערבו כבש" (בכבש") [בפרים ואילים] דיעבד נמי לא והא מדקתני סיפא וכרי אמר אביי ביישא היישא היישא דימומים רישא (רישא) דמשמע דמערבין לכתחלה ביינן קאמר אם נתערב סולתן . ושמנז וייז לכתחלה לא בלא ושמנן ויין לכתחלה לא כלא נחערב סלתן ושמנן והתניא בר"א שאין מערבין בתחלה בסלת ושמן אבל יין מערבין לכתחלה בין נתערב סולהן ושמנן בין לא נתערב אלא אמר אביי הא דקתני מערבין יין לכתחלה היכא דהוקטר סלתן ושמנן בלא תערובת סלתן ושמנן בלא תערובת הינא בלא ביהניא פא חושר: היכא דלא הוקטר אם נתערב סלתן מערבין ואם לאו אין מערבין משום גזרה דלמא . לערובי סלת ושמז לכתחלה הא לאו משום הז לכתחלה הא לאו משום הא
גורה מערכין יון לכתחלה
כדקאמר ברייתא: טעון
נסכין שבאשם מצורע כתב
כן פסלתו מעל גבי המזבח
שהר לא ניתק לרעייה ואינו
יכול ליקרב נדבה אבל
נסכין מתריין אותו למזבח
נסכים מתריין אותו למזבח
נסכים מתריין אותו למזבח ולכהנים וצריך אשם אחר להתיר בעלים: בשלמא הנך , כבשים ותמידין ששחטן שלא לשמן לא צריכי

שימה מקובצת

אין מערבין. עיין תוספות לקמן (דף צא ע״ב ותוספות חולין דף סג ע"ב): כֹּן אמר אבל אין מערבין כו' והשאר נמחק: ג) ואילים דאפי': ד] תיבות ה"ק נמחק: ס] תיבות ה"ק נמחק: י) הכבש הבא עם העומר כו׳ ון הככם הבא עם העומר כו׳:

ון ונסכו הא: 6) פסלתו וכ״ת
אין ה״ג הא לא [חשיב להי]
אמר אביי: 9) הכי הא: י) לך
דמערבין נסכים דמתני׳:

ימן כפולה כך ותיבת היא
ימן כשלה כך ותיבת היא
ימן כיינו כיינו ביינו היא נמחק: יג] שלא לשמו דטעון: יד] וכגון שלא בלל. יי"ל דא"כ היינו סיפא דקתני אם עד שלא בלל פסול:

בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן [ונתערבו] כשרות. כרכגן דפליגי עליה דרבי יהודה בהקומץ רבה (לעיל כג.) דאמרי חרב שנתערב בבלול יקרב: ואם עד שלא בדל נתערבו פסולות. דבעינן ראוי לבילה: והא מדקתני סיפא בללן אלו בפני עצמן בו'. תימה מאי

קשיא דלעולם אין מערבין אפי׳ נתערבו נמי לא יד] וכגון שלא בלל ונראה דלא מייתי ההוא דאין מערבין אלא משום דסיפא דבללן אלו בפני עלמן כו׳ עלה האי אנסכי כבשים בנסכי פרים ואילים אבל לא דייק כלל אלא מהא דמדקתני סיפא ונתערבו בלשון דיעבד מכלל דמערבין דרישה לכתחילה קאמר: שאם אי אתה אומר כן פסלתו. תימה אם כן כגשי עלרת

ששחטן שלה לשמן דתניה בפ' התכלת (לעיל מח.) הדם יזרק והבשר יאכל אמאי הא כיון דבעי לחם ולא קדש הלחם יפסל וכן תודה ששחטה שלח לשמה תיפסל כיון דלח קדש הלחם ושלמי נזיר ששחטן שלא כמצותן דקאמר דאין טעונין לא לחם ולא זרוע וכן מפריש מעות לנזירותו ומת דאמר בפ' קמא (לעיל ד:) דמי שלמים יביא בהן שלמים ואין טעונים לחם ולרבא ניחא דמשני בשלמא הנך עולות נינהו אי לא חזו לעולת חובה חזו לעולת נדבה הכא נמי שלמים נינהו אי לא חזו לשלמי חובה חזו לשלמי נדבה אלא לאביי קשיא ואפי׳ לרבא נמי קשה דהא ליבור לא מייתו שלמי נדבה ויש לומר דלחם לא דמי לנסכים דנסכים חשיבי טפי כגוף הקרבן משום דקרבי למזבח אבל לחם לא חשיב כגוף הקרבן משום דחין בו למזבח וזרוע בשילה נמי אף על גב דגופא דזיבחא הוא אין לחוש בכך דשלמי נזיר גופייהו אפי׳ לא היה מקיים בהן מלות זרוע בשילה לא היו פסולין בכך הואיל ונעשו העבודות כמלותן: תמיד של שחר שעון שני גזירין. בכהן אחד אחר סידור כל המערכה ושל בין הערבים בשני כהנים ושני גזירין כדמפרש בפרק ב' דמסכת יומא (דף כו:) כך פירש בקונטרס ע) והכי תון התם בפרק ב' (ג"ז שם) דתמיד קרב בתשעה בעשרה באחד עשר לא פחות ולא יותר מו] עלמו בתשעה בחג ביד אחד ללוחית של מים הרי כאן עשרה בין הערבים בי"א עלמו בתשעה ושנים בידן שני גזירי עלים והשתא תימה אי גזירי עלים דתמיד של שחר בכהן אחד הוה ליה עלמו בעשרה או באחד עשר אי טעונים שני כהנים ולריך לומר דלא חשיבא

כבשים בנסכי פרים ואילים ואם יבללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו כשרים אם עד שלא בלל פסול יהכבש הבא עם העומר אע"פ שמנחתו כפולה לא היו נסכיו כפולים: גמ' ורמינהו 10 יוהקטירו שלא יערב חלבים בחלבים אמר ר' יוחנן האם נתערבו קא אמר ים אי הכי ואין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים יו ואפי' נתערבו גמי לא והא מדקתני סיפא כללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו כשרין מכלל דרישא לכתחלה קא אמר אמר אביי יו ה"ק מערבין יינן אם נתערב סלתן ושמנן ויינן לכתחלה לא והתניא במה דברים אמורים בסלת ושמן אבל יין מערבין אלא אמר אביי יו ה"ק יהיכא דהוקמר סלתן ושמנן מערבין יין לכתחלה היכא דלא הוקטר אם נתערב סלתן ושמנן מערבין נמי יינן ואם לאו אין מערבין דלמא אתי לאיערובי סלת ושמן לכתחלה: ח כבש הבא עם העומר: ת"ר יומנחתו שני עשרונים לימד על כבש הבא עם העומר שמנחתו כפולה יכול כשם שמנחתו כפולה כך יינו כפול תלמוד לומר 2ונסכו יין רביעית ההין יכול לא יהא יינו כפול שאינו נכלל עם מנחתו אבל יהא שמנו כפול שנבלל עם מנחתו ת"ל ונסכו כל נסכיו לא יהו אלא רביעית מאי תלמודא אמר רבי אלעזר כתיב ונסכה וקרינן ונסכו יו כיצד נסכה דמנחה כנסכו דיין מה יין רביעית אף שמן נמי רביעית א"ר יוחנן יאשם מצורע ששחמו שלא לשמו מעון נסכים שאם אי אתה אומר כן פסלתו מתקיף לה רב מנשיא בר גדא אלא מעתה כבש הבא עם העומר ששחטו שלא לשמו תהא מנחתו כפולה שאם אי אתה אומר כן פסלתו °ותמיד של שחר ששחמו שלא לשמו יהא מעון שני גזירין בכהן אחד שאם אי אתה אומר כן פסלתו ותמיד של בין הערבים ששחמו שלא לשמו יהא מעון פסלחו. מליקרב ע"ג המובח דלמלורע לא חזי שהרי נשחט שלא לשמו ולעולה לא חזי שני גזירין בשני כהנים שאם אי אתה אומר כן פסלתו סֹאין ה"ג אלא אמר אביי יחדא מינייהו

שהרי לא ניתק לרעייה ואין ראוי לנדבה דאשם לא אתי בנדבה אבל נסכים אתו נקט יור' אבא אמר בשלמא הגך עולות נינהו למזבח ואשם לכהנים ולריך להכשירו: כבש הבא עם העומר. דומיא דאשם מלורע דכי היכי דאשם מלורע טעון נסכים ואין שאר אשמות טעונין נסכים כך כבש הבא עם העומר נשתנית

מנחתו משאר מנחות כבשים דאילו שאר כבשים אין טעונין אלא עשרון חה טעון ב' עשרונות להכי נקט כבש הבא עם העותר: **חמיד של שחר יהא טעון כ' גוירין ככהן אחד.** כדמפרש במסכת יותא (דף ט':) ובער הכהן עלים וייקרא ון אבל בין הערבים ב' גזירין בב' כהנים כדכתיר ובער וערכו _ושם אן: אין הכי נמי. דלריך למיעבד להו דינייהו כאילו נשחטו לשמן כמו אשם מלורע: אלא אמר אביי. הא דלא אמרי אלא באשם מלורע חדא מינייהו נקט: בשלמא הנך. כבשים דעומר וחמיד ששחטן שלא לשמן לעולם אימא לך דלא לריכי הלכתייהו כדמעיקרא לא גזירין ולא מנחה כפולה ואפילו הכי לא מיפסלו למיקרב למזבח משום דעולות נינהו

שני

רש"י כת"י

של היום כשל אמש. אם הביא אמש בל היום לביל יום לנולם בשל היום בשל אמש הם לינום לנולם למום למום בשל אמש. אם הביא אמש בל היום הביא אדם זכחו ונסכים ומחן ועם ביל היום הביא אדם זכחו ונסכים ומחן ועם ביל היום הביא אדם זכחו ונסכים ומחן ומחד בשבילו ואחד בשביל של אחש מערבין יות אחד היום הביא אדם זכחו ונסכים ומחן אדם בילו ואחד בשבילו ואחד בשביל של אחש מערבין יות אחד בילו בל היום הביא ארב בילו למד של היום הביא ארב בילו לעבד היא לגבי מותח בבשים זבולעם ממנה וומלאם של בבשים חשיכיה ושל פרים: ואם בילו של בכב הלכה ומלוח בלילו שוני בשרים. כדנון דפליני עליה דרבי יהודה בהקומון רבה או אחתרי חרב שבחינים: בלל והקביב: ואם של בכב ושל איל ימידה! אשרם בשבים בשלה אל הכיבה להוח של בשביעה של בכב ושל איל ימידה! אשרם בשביעה בשלה לל הכיבה לא ומתחם של בבו של איל ימידה! אחתר בשביעה בללות להכיבה לאחד משביעה בשביעה בשבי

וכו נמי מערביו נסכי כבשים של היום בנסכי כבשים של אמש כדאמרינן ולעיל דף ל) פסחים סד:, 3) ל"ל
 לי סכי אין מערבין כו'.
 ל"ק, ג) [יבמות מח: וש"נ],
 [ז"ל רבא אמר וכן היא גי" יות חביל אדם ובחו היום ונספי מכאן עד י ימים: אבל אין מערכין ופרי. משום דהללו בלילתן רכה והללו בלילתן עבה: בללן. לנספי פרים בפני עלתן משום דהללו בלילתן רכה והללו בלילתן עבה: בללן. לנספי פרים בפני עלתן עלמן ושוב נתערבו כשרין ואם נתערבו עד שלא בלל פסולה גבו' שלא יערב חלבים. הכי נמי לא יערב נסכים: אחר רבי יוחנן. לא מיותא מערבין לכחחלה אלא אם נמערבו קאחר של יום בשל אמש אבל 16 אין "מערבין נסכי

והא דקתני והקטירו שלא יערב לכתחלה מיירי: אי הכי. מ' דקתני במתניתין אבל אין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים דאפיי נתערבו דיעבד נמי לא: והא מדקחני סיפא נתערבו כשרות. דהיינו דיעבד: מכלל דרישא. אין מערבין לכתחלה וה"ה רישא דרישא נמי מערבין לכתחלה והדר קשיא דרישה נמי מערבין לכתחלה והדר קשיה לדוכתי׳ (h) שלה יערב חלבים בחלבים: אביי. ודאי רישא דמתניתין דתני מערבין לכתחילה היא ולא תיקשי לך '] דנתערבו נסכים דמתני' ביינות קמיירי והכי קאמר מערבין יינן של נסכים פרים ואילים לכתחלה אם נתערב כבר סלתו ושמנו מאיליהן הואיל והתחיל לערב ליכא משום לא יערב חלבים והא דתני אבל אין מערבין כבשים בנסכי פרים אפי׳ לפני לכם כלמן ושמנן: ויין לכחחלה לא. אפי׳ דאילים ופרים אם לא נחערב סלחן ושמנן והא תניא בד"א דאין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים בסלת ושתן אבל יין מערבין לכתחילה בין נחערב סלתו ושמנו בין לא נמערב: אלא אמר אביי היכא ד. דהוקטר כבר סלחן ושמנן. של פרים ואילים כמלותן: מערב ^{ה)} נמי יין לכחחלה. דליכה למיחש דילמה אתי לערובי סלתן ושמנן דבני הקטרה נינהו ואיכא משום והקטירו שלא יערב חלבים בחלבים שהרי כבר מעורבין ועומדין ואם לאו דלא הוקטר י) סלתן ושמנן י) אין מערבין דחיישינן דלמא אתי לעירובי ⁰ אין מערכבין דמיישיק דננונו טעד עבירוב. ספלת זשתן לכחסלה דאסור שלא יערב חלבים בחלבים והא דקמני בדיימא אבל יון מערכבין היינו אם הוקטר סלתן ושמנן והא דקמני מיעתא דמסנימין ⁰ אבל אין מערכין היינו נופעתה לתתניתון בי מפל מן המוכן: אע"פ בשלא ש' (תערבו סלתן ושמון: אע"פ שמנחתו כפולה דכתיב או ומנחתם שני עשרונים ושאר כבשים אין להם אלא עשרון לכבש: לא היו נסכיו כפולים אלא ג' לוגין יין וג' לוגין שמן: לימד על כבש. כלומר דלימד בזבח זה מה שלא לימד בכל הזבחים: שנבלל עם מנחסו. וסלתו כפולה יב] היא כך יהא שמנו כפול: מאי מלמודא. היכי משמע מן ונסכו שאין שמנו כפול: נסכה של מנחה. דהיינו שמן כנסכו של כבש דהיינו יין: טעון נסכיס. כמו שאם שחטו לשמן. ולהכי נקט אשם מצורע דאילו אשם דעלמא אם שחטו שלא לשמן קרב בלא נסכים כדמעיקרא אבל אשם מלורע דטעון נסכים אינטריך למימר דכי שחטו שלא "ג' לשמן טעון נסכים: שאם אי אחה אומר כן. דטעון נסכים אלא יקריב בלא נסכים:

גם' ותמיד של שחד ששחמו שלא לשמו. עי' לעיל דף מט ע"א חוס' ד"ה מדיר:

מוסף רש"י

והקטירו. משמע לבדן שלה יערב חלבים של קרבן זה בחלבים של קרבן החר